

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 855

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 31 august 2022

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR				
4.	— Decizie privind delegarea atribuțiilor președintelui Camerei Deputaților	1	Decizia nr. 339 din 26 mai 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19	5–7
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 272 din 17 mai 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative	2–4	5.	— Decizie a președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind încetarea concesiunii acordate prin Licența de concesiune pentru exploatare nr. 23.075/2020 privind exploatarea resurselor de apă geotermală din perimetrul Sânmihaiu German, județul Timiș, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Radulov — S.R.L.	8

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

DECIZIE

privind delegarea atribuțiilor președintelui Camerei Deputaților

În temeiul dispozițiilor art. 34 și 35 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Camerei Deputaților emite prezenta decizie.

Articol unic. — În data de 1 septembrie 2022, atribuțiile președintelui Camerei Deputaților vor fi exercitate de domnul deputat Vasile-Daniel Suciuc, vicepreședinte al Camerei Deputaților.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

București, 31 august 2022.
Nr. 4.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 272**

din 17 mai 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Maria-Eleonora Centea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, excepție ridicată de Florin Burdușel în Dosarul nr. 41.696/3/2016/a1 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.514D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că legiuitorul a intervenit în această materie prin Legea nr. 199/2019 privind unele măsuri referitoare la inspectorii antifraudă din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — Direcția de combatere a fraudelor și a abrogat dispozițiile criticate. Însă, având în vedere dispozițiile Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, în raport cu jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 41.696/3/2016/al, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală,**

precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, excepție ridicată de Burdușel Florin într-o cauză penală ce are ca obiect verificarea legalității sesizării instanței, a legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală pentru săvârșirea unor infracțiuni de evaziune fiscală și care se află în procedură de cameră preliminară.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile criticate sunt neconstituționale, întrucât, în virtutea acestora, constatările tehnico-științifice, care constituie mijloace de probă în condițiile legii, sunt întocmite de către una dintre părțile din procesul penal, respectiv de către inspectorii antifraudă din cadrul Direcției de combatere a fraudelor, care sunt, în realitate, atașați uneia dintre părți, ceea ce este contrar principiului egalității, dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare. Se creează o veritabilă inechitate în cadrul procesului penal, ca urmare a faptului că procurorul, care prezintă acuzarea, și reclamantul au posibilitatea legală a întocmirii în comun a raportului de constatare pe baza unor obiective stabilite unilateral de acuzator, iar reclamantul întocmește actul care constituie mijloc de probă. Legea dă posibilitatea ca organul de urmărire penală să creeze o inegalitate în ceea ce privește drepturile procesuale ale părților, prin faptul că se acordă dreptul uneia dintre părți să stabilească prejudiciul, fără ca cealaltă parte procesuală să își poată formula apărările.

6. Astfel, în baza acestui raport pot fi dispuse măsuri procesuale preventive, respectiv arestul preventiv, fără a putea fi formulate apărările necesare în legătură cu acest act la acel moment, ci numai în faza camerei preliminare, timp în care persoana în cauză poate fi arestată preventiv până la 6 luni, fapt care echivalează cu lipsirea de dreptul la apărare o perioadă lungă în cadrul procesului penal. În acest context se învederează că inculpatul în cauză nu a avut posibilitatea de a contesta modalitatea de întocmire a raportului, deși la data respectivă se cunoștea faptul că cercetările îl privesc, nefiind chemat de organul de urmărire penală să își formuleze apărările decât după întocmirea actului, respectiv la data la care a fost încunoștințat că este suspect și că a fost pusă în mișcare acțiunea penală, fiind reținut și arestat.

7. Prin urmare, în lipsa unei dispoziții legale care să prevadă modalități de contestare a raportului care să fie cenzurat de un judecător, înainte să devină mijloc de probă în procesul penal, se creează inegalități între părți în procesul penal, respectiv în faza de urmărire penală, astfel încât una dintre părți nu beneficiază de un proces echitabil în această fază a procesului

penal. Or, în jurisprudența Curții Constituționale s-a reținut că o garanție instituită în considerarea dreptului la un proces echitabil o constituie egalitatea armelor, care implică faptul că orice parte a unei proceduri trebuie să aibă posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere în fața unei instanțe în condiții care să nu o dezavantajeze față de celelalte părți sau de acuzare.

8. **Tribunalul București — Secția I penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, în raport cu prevederile constituționale invocate în susținerea acesteia, având în vedere urgența, condițiile și situațiile expres reglementate de Codul de procedură penală în care poate fi dispusă efectuarea constatării tehnico-științifice, precum și posibilitatea acordată de lege părților procesului penal de a contesta concluziile raportului de constatare efectuat în cursul urmăririi penale și de a obține efectuarea unei expertize de către experți oficiali din laboratoare sau instituții de specialitate ori de experți autorizați din țară sau din străinătate, în condițiile legii.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (4) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 29 iunie 2013.

13. Ulterior încheierii de sesizare, prevederile art. 3 alin. (4) au fost abrogate prin art. I pct. 1 din Legea nr. 199/2019 privind unele măsuri referitoare la inspectorii antifraudă din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală — Direcția de combatere a fraudelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 903 din 8 noiembrie 2019. Însă, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a analiza dispozițiile criticate, astfel cum au produs efecte juridice în cauză. Dispozițiile criticate au următorul cuprins: „*În exercitarea atribuțiilor de serviciu, inspectorii antifraudă din cadrul Direcției de combatere a fraudelor efectuează, din dispoziția procurorului:*

a) *constatări tehnico-științifice, care constituie mijloace de probă, în condițiile legii.*”

14. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 — *Egalitatea*

în drepturi, ale art. 21 alin. (3) — *Accesul liber la justiție* (în componenta privind dreptul la un proces echitabil) și ale art. 24 — *Dreptul la apărare*.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate, în raport cu critici și prevederi constituționale similare, concretizat, spre exemplu, prin Decizia nr. 377 din 8 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 23 august 2021, Decizia nr. 623 din 22 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 46 din 15 ianuarie 2021, sau Decizia nr. 112 din 28 februarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 426 din 30 mai 2019.

16. Cu acele prilejuri, analizând conținutul art. 3 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013, Curtea a observat că dispozițiile art. 172 din Codul de procedură penală prevăd că, în anumite cazuri, organul de urmărire penală poate solicita opinia unor specialiști care funcționează în cadrul organelor judiciare sau în afara acestora. Rapoartele de constatare întocmite de acești specialiști constituie, potrivit art. 97 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală, un mijloc de probă, în condițiile în care art. 5 alin. (2) din același cod prevede că organele de urmărire penală au obligația de a strânge și de a administra probe atât în favoarea, cât și în defavoarea suspectului sau a inculpatului. În plus, judecata se desfășoară de către o instanță independentă și imparțială, în condiții de publicitate, oralitate și contradictorialitate, iar judecătorul își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat în cauză, verificând, evaluând și coroborând probele care nu au valoare prestabilită. Totodată, Curtea a reținut că, deși norma procesual penală nu definește sintagma „specialist care funcționează în cadrul organelor judiciare”, prin actele normative edictate, conform atribuțiilor sale constituționale prevăzute la art. 61 alin. (1) din Constituție și în marja de apreciere prevăzută de acestea (spre exemplu, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Departamentul Național Anticorupție), legiuitorul a stabilit domeniile de competență ale specialiștilor ce urmează să își desfășoare activitatea în cadrul organelor judiciare, condițiile de numire a acestora și statutul lor, așa încât nu se poate reține încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5). Constatările tehnico-științifice efectuate de către acești specialiști constituie mijloc de probă, în sensul dispozițiilor art. 172 și următoarele din Codul de procedură penală, iar acest mijloc de probă poate fi contestat de către părțile interesate, atât în cadrul procedurii în camera preliminară, prin invocarea de excepții referitoare la legalitatea și temeinicia actelor de urmărire penală, cât și în etapa judecătorească, conform dispozițiilor procesuale penale referitoare la administrarea probelor.

17. De asemenea, Curtea a constatat că efectuarea unei constatări se poate dispune numai în cursul urmăririi penale, prin ordonanță, de organul de urmărire penală, constatarea având caracter facultativ. Potrivit art. 172 alin. (9) din Codul de procedură penală, constatările tehnico-științifice se dispun când există pericol de dispariție a unor mijloace de probă sau de schimbare a unor situații de fapt ori este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei. Așadar, ceea ce este specific în cazul constatării, ca mijloc de probă, este urgența, consemnarea anumitor elemente — care constituie probe în procesul penal — înainte ca acestea să dispară sau să

fie distruse sub acțiunea timpului sau prin acțiunea persoanelor implicate. Prin constatare se stabilește dacă elementele de la locul faptei constituie indicii sau pot conduce la suspiciunea rezonabilă că a fost săvârșită o faptă penală.

18. Astfel, Curtea a observat că regula este aceea că — atunci când organele judiciare, în cursul urmăririi penale, au nevoie de opinia unui expert pentru constatarea, clarificarea sau evaluarea unor fapte ori împrejurări ce prezintă importanță pentru aflarea adevărului în cauză —, se dispune efectuarea unei expertize, iar nu a unei constatări. Astfel, dispunerea efectuării constatării va fi întotdeauna excepția, aceasta putând fi realizată doar dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 172 alin. (9) din Codul de procedură penală.

19. Prin urmare, Curtea a învederat că dispozițiile art. 3 alin. (4) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 trebuie interpretate și aplicate prin coroborare cu dispozițiile Codului de procedură penală aplicabile în această materie, potrivit cărora constatările tehnico-științifice efectuate de către inspectorii antifraudă din cadrul Direcției de combatere a fraudelor pot fi dispuse doar în cazuri de excepție, când există pericol de dispariție a unor mijloace de probă sau de schimbare a unor situații de fapt ori este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei.

20. În ceea ce privește critica referitoare la lipsa de imparțialitate a inspectorilor antifraudă, Curtea, spre exemplu, prin Decizia nr. 791 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 23 februarie 2017, și Decizia nr. 772 din 28 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 2 aprilie 2020, a apreciat ca fiind neîntemeiate criticile de neconstituționalitate, context în care a reținut, *mutatis mutandis*, considerentele Deciziei nr. 190 din 3 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 385 din 23 mai 2014, prin care a constatat că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului

nr. 43/2002 întrunesc exigențele impuse de un proces echitabil, inclusiv cea referitoare la necesitatea respectării principiului egalității armelor de care părțile pot dispune în cadrul unei proceduri judiciare. Astfel, în procesul deliberării judecătorul verifică și evaluează materialul probator și își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat în cauză, prin coroborarea și aprecierea probelor, iar nu prin raportarea exclusivă la constatările tehnico-științifice întocmite de specialiștii prevăzuți de textele de lege criticate, astfel că informațiile conținute în constatările tehnico-științifice nu pot crea, în mod concret, riscul unui abuz de procedură. De asemenea, cu privire la statutul specialiștilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, Curtea a învederat că desfășurarea activității acestora sub directa conducere, supraveghere și sub controlul nemijlocit al procurorilor nu echivalează cu lipsa de obiectivitate sau de imparțialitate a acestora. Pe de altă parte, soluția legislativă este firească, de vreme ce procurorul supraveghează întreaga urmărire penală (Decizia nr. 133 din 7 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 12 aprilie 2013, și Decizia nr. 242 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 415 din 9 iulie 2013).

21. Față de această împrejurare, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, astfel că excepția de neconstituționalitate, din perspectiva criticilor antereferate, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

22. În ceea ce privește celelalte chestiuni învederate de autorul excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că acestea vizează aspecte ce țin de omisiunea legislativă și care nu intră în aria de competență a instanței de contencios constituțional, întrucât legiferarea este atributul Parlamentului, potrivit art. 61 alin. (1) din Constituție.

23. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florin Burdușel în Dosarul nr. 41.696/3/2016/a1 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 3 alin. (4) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 mai 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, semnează

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 339

din 26 mai 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19. Excepția a fost ridicată de Adrian Solomon în Dosarul nr. 16.324/301/2020 al Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.840D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Arată că autorul excepției nu dezvoltă criticile de neconstituționalitate, ci se rezumă la a reda texte din Legea fundamentală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 5.076 din 5 mai 2021, pronunțată în Dosarul nr. 16.324/301/2020, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.** Excepția a fost ridicată de Adrian Solomon într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției prevăzute de art. 65 lit. h) din Legea nr. 55/2020.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia arată, în esență, că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), ale art. 21 alin. (1) și (2), ale art. 52 alin. (1) și (2), ale art. 53 și ale art. 126 alin. (6). În acest sens, arată că dispozițiile art. 69 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 încalcă garanțiile Constituției cu privire la claritate, precizie și previzibilitate, întrucât au un conținut contrar prevederilor art. 68 alin. (1) din aceeași lege, potrivit cărora „*contravențiilor prevăzute de prezenta lege le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și*

completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.” Or, arată că, potrivit dispozițiilor art. 28 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, „*contravenientul poate achita, în termen de cel mult 15 zile de la data înmânării sau comunicării procesului-verbal, jumătate din minimumul amenzii prevăzute de actul normativ, agentul constator făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal*”. În mod diferit, dispozițiile de lege criticate prevăd posibilitatea achitării doar a „*jumătate din cuantumul amenzii aplicate de agentul constator pentru contravențiile prevăzute de lege*”. Neclaritatea textului nu transpare din modalitatea ambiguă de formulare, care ar putea induce modalități diferite de interpretare și aplicare, ci din trimiterea eronată la texte inexistente în cuprinsul actului normativ ce reglementează legislația-cadru privind contravențiile ale cărei dispoziții au un alt conținut. Prin urmare, textele respective nu pot fi aplicate și nu pot produce efecte juridice. În consecință, nici textele care stabilesc competența referitoare la constatarea contravențiilor și sancțiunile individuale incidente nu pot fi aplicate, fiind lipsite de efecte juridice ca urmare a modului defectuos de redactare.

6. În susținerea criticii pe care o formulează, autorul excepției invocă jurisprudența Curții Constituționale referitoare la cerințele de precizie, claritate și previzibilitate a legii, respectiv deciziile nr. 903 din 6 iulie 2010, nr. 743 din 2 iunie 2011, nr. 662 din 11 noiembrie 2014, nr. 1 din 10 ianuarie 2014 și nr. 638 din 13 octombrie 2015. De asemenea, subliniază necesitatea clarității normelor prin care se stabilesc și se sancționează contravenții, amintind deciziile nr. 152 din 6 mai 2020, nr. 176 din 24 martie 2005 și nr. 1 din 8 februarie 1994.

7. În continuare, susține că nu există un raport rezonabil de proporționalitate între cerințele de interes general referitoare la buna administrare și protecția drepturilor fundamentale ale individului, dispozițiile legale criticate consacrand un dezechilibru între cele două interese concurente. Totodată, trebuie asigurată egalitatea de tratament, iar un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.

8. Autorul excepției mai arată că, în materia contravențiilor, prin obligarea instanței să țină cont de modul de individualizare a amenzii stabilit de agentul constator se aduce atingere principiului accesului liber la justiție, dreptului la un proces echitabil, dreptului la apărare, unicității, imparțialității și egalității justiției, golindu-se astfel de conținut principiul exercitării căilor de atac împotriva procesului-verbal de contravenție sub forma deciziei de sancționare. Astfel, stabilirea de către agentul constator a unui cuantum de la care nu s-ar putea achita jumătate din minimumul amenzii echivalează cu imposibilitatea exercitării unui control judecătoresc efectiv asupra sancțiunilor principale și complementare, precum și a măsurilor dispuse, dreptul de acces liber la justiție devenind astfel un drept iluzoriu și teoretic. Accesul liber la justiție implică prin natura sa o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări,

atât timp cât nu este atinsă substanța dreptului, în acest sens statuând și Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, de exemplu, prin Hotărârea din 26 ianuarie 2006, pronunțată în Cauza *Lungoci împotriva României*, paragraful 36.

9. Totodată, arată că, în materie contravențională, sancțiunile principale și complementare, precum și măsurile dispuse au un caracter punitiv și preventiv, fiind substanțiale și vizând ocrotirea unor valori sociale importante, respectiv restabilirea ordinii publice, astfel încât imprecizia și lipsa de claritate și predictibilitate echivalează cu lipsa unei căi de atac efective și aduc atingere dreptului de acces liber la justiție. Prin urmare, se aduce atingere art. 126 alin. (6) din Constituție raportat la dreptul de acces liber la justiție și la dreptul la apărare, reprezentând în același timp o încălcare a cerințelor unui proces echitabil. În plus, prin conduita procesuală sfidătoare a agentului constator se aduce atingere și art. 124 alin. (2) din Constituție privind unitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției. Totodată, prin prisma argumentelor anterior reținute, susține că sunt încălcate și prevederile art. 53 alin. (2) teza finală din Constituție.

10. **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă** apreciază că textul de lege criticat este constituțional. Prin art. 69 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 se face derogare de la prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, intenția legiuitorului fiind sancționarea mai aspră a persoanelor care nu respectă dispozițiile legale în materia prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19. De asemenea, dispoziția nu este discriminatorie, având în vedere că toate persoanele care vor fi sancționate în baza prevederilor Legii nr. 55/2020 vor putea achita jumătate din cuantumul amenzii aplicate prin actul sancționator, nu jumătate din minimul amenzii prevăzute de lege, așadar există egalitate de tratament pentru persoanele aflate în situații similare.

11. Posibilitatea de a achita jumătate din cuantumul amenzii aplicate, și nu din cuantumul minim legal al amenzii corespunde scopurilor urmărite de legiuitor — și anume asigurarea climatului de ordine și liniște publică necesar desfășurării normale a societății —, coordonate de solidaritate în vederea contracarării efectelor negative ale crizei generate de virusul SARS-CoV-2 asupra sănătății, economiei și situației sociale, fiind necesare măsuri stricte de evitare a contactului direct cu alte persoane. În acest sens, se impune respectarea tuturor măsurilor pentru gestionarea cât mai eficientă a crizei sanitare și limitarea răspândirii virusului.

12. De asemenea, instanța apreciază că legea este previzibilă, atât timp cât art. 69 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 prevede că se poate achita jumătate din cuantumul amenzii aplicate. Faptul că Legea nr. 55/2020 se completează cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 nu poate duce la concluzia că legea este neclară, deoarece dispozițiile acestei ordonanțe reglementează regimul general al contravențiilor, iar prevederile Legii nr. 55/2020 reglementează regimul special al contravențiilor stabilite în vederea combaterii efectelor pandemiei de COVID-19. Așadar, având în vedere că legea specială derogă de la legea generală, este evident că prevederile art. 28 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu sunt aplicabile în acest domeniu, ci vor fi incidente dispozițiile art. 69 alin. (1) din Legea nr. 55/2020.

13. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 69 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 15 mai 2020, care au următoarea redactare: „*Contravenientul poate achita, în termen de cel mult 15 zile de la data înmânării sau comunicării procesului-verbal, jumătate din cuantumul amenzii aplicate de agentul constator pentru contravențiile prevăzute de lege.*”

17. Autorul excepției susține că aceste dispoziții de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 52 alin. (1) și (2) referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți și ale art. 126 alin. (6) referitor la controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, criticile de neconstituționalitate invocate de autorul excepției vizează, în principal, viciul dispozițiilor art. 69 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 determinat de pretinsa lipsă de precizie, claritate și previzibilitate a reglementării. Argumentele invocate de autorul excepției privesc existența unei reglementări paralele, respectiv art. 28 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, potrivit căruia „*contravenientul poate achita, în termen de cel mult 15 zile de la data înmânării sau comunicării procesului-verbal, jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ, agentul constator făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal*”. Această reglementare, diferită de art. 69 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 prin faptul că prevede posibilitatea plății a jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ, și nu din cuantumul amenzii aplicate de agentul constator, ar fi aplicabilă în temeiul art. 68 alin. (1) din Legea nr. 55/2020, potrivit căruia contravențiilor prevăzute de această lege le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001.

19. Cu privire la această critică, Curtea amintește că orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012).

20. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că nu poate fi considerată „lege” decât o normă enunțată cu suficientă precizie, pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta; apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el trebuie să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 52, sau Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Sissanis împotriva României*, paragraful 66).

21. Analizând dispozițiile de lege criticate prin prisma acestor repere jurisprudențiale, Curtea reține că Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 reprezintă cadrul de reglementare general privind regimul juridic al contravențiilor, astfel că trimiterea pe care art. 68 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 o face către dispozițiile acestei ordonanțe nu face decât să confirme aplicarea dreptului comun în materie și în cazul contravențiilor pe care legea amintită le stabilește.

22. Situațiile specifice pe care legiuitorul le are în vedere atunci când califică drept contravenții anumite fapte, gradul de pericol social pe care acestea îl prezintă și valorile sociale ocrotite pot determina însă prevederea unor dispoziții cu caracter derogatoriu în raport cu dreptul comun în materie, acestea având un caracter special și aplicându-se, în ipotezele prevăzute de legiuitor, în locul normelor de drept comun, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*.

23. Dispozițiile art. 69 alin. (1) constituie o astfel de reglementare specială, care derogă de la dispozițiile art. 28 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, instituind o măsură mai aspră, în sensul că persoana sancționată contravențional are posibilitatea ca, în cel mult 15 zile de la data înmânării sau comunicării procesului-verbal, să plătească jumătate din cuantumul amenzii aplicate de agentul constator, și nu jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ.

24. Conținutul normei este clar, iar modul său de aplicare, în raport cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, nu reprezintă dificultăți de interpretare, aplicarea principiului *specialia generalibus derogant* deslușind prioritatea dispozițiilor art. 69 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 în raport cu prevederile art. 28 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001.

25. Chiar dacă textul de lege se referă la posibilitatea plății a jumătate din cuantumul amenzii aplicate de agentul constator, și nu la un cuantum cert, stabilit de lege, așa cum este jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ, persoanele interesate să conteste procesul-verbal prin care s-a stabilit sancțiunea contravențională nu sunt împiedicate să se adreseze justiției, iar instanța are posibilitatea de a cunoaște suma exactă a amenzii dispuse prin raportare atât la actul normativ care stabilește sancțiunea contravențională — în speță, art. 66 lit. a) din Legea nr. 55/2020, potrivit căruia „*contravențiile prevăzute la art. 65 se sancționează după cum urmează: a) cu amendă de la 500 lei la 2.500 lei contravențiile prevăzute la art. 65 lit. c), d), e), g), h), k), m), n) și ș)*” —, cât și la procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției, în care se precizează atât amenda, cât și suma ce poate fi plătită în maximum 15 zile.

26. Cât privește susținerea autorului excepției potrivit căreia reglementarea dispozițiilor art. 69 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 nu ar fi proporțională cu scopul urmărit, Curtea apreciază că aceasta nu poate fi reținută. Astfel, instituirea unui regim juridic mai aspru în ceea ce privește sancționarea faptelor prevăzute de Legea nr. 55/2020 este justificată de contextul avut în vedere de legiuitor, respectiv existența pandemiei de COVID-19, a efectelor pe care răspândirea virusului SARS-CoV-2 le are asupra sănătății și chiar a vieții persoanelor, la nivel global, precum și de necesitatea prevenirii răspândirii acestui virus. Necesitatea protejării dreptului absolut la viață al persoanei și a dreptului la sănătate justifică și în anumite situații impune măsuri adecvate, care uneori pot depăși nivelul general de protecție acordat altor drepturi și libertăți ale persoanei, așa cum este acesta reglementat în dreptul comun în materia contravențională.

27. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Adrian Solomon în Dosarul nr. 16.324/301/2020 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 69 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 mai 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, semnează

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Patricia-Marilena Ionea

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

DECIZIE

**privind încetarea concesiunii acordate prin Licența de concesionare
pentru exploatare nr. 23.075/2020 privind exploatarea resurselor de apă geotermală
din perimetrul Sânmihaiu German, județul Timiș, încheiată între Agenția Națională
pentru Resurse Minerale și Societatea Radulov — S.R.L.**

Având în vedere:

— art. 34 lit. a) și art. 37 alin. (1) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare;

— Referatul Direcției generale gestionare, evaluare și concesionare resurse/rezerve minerale. Integritate europeană nr. 301.167 din 17.08.2022,

în temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite următoarea decizie:

Art. 1. — Concesiunea acordată prin Licența de concesionare pentru exploatare nr. 23.075/2020 privind exploatarea resurselor de apă geotermală din perimetrul Sânmihaiu German, județul Timiș, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale, în calitate de concedent, și Societatea Radulov — S.R.L., în calitate de concesionar,

aprobată prin Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 111/2021, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 20 mai 2021, încetează la data publicării prezentei decizii în Monitorul Oficial al României.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Sorin-Călin Gal

București, 24 august 2022.

Nr. 5.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

